

Al deze dingen zijn duidelijk in het aquarium waar te nemen, maar van de vertering in het dunwandige bekertje is natuurlijk niet veel te zien. Er wordt een stof afgescheiden, die het voedsel ten dele verteert en daarna treden er uit de binnenwand troepjes cellen die de voedseldeeltjes omsluiten, die daarna weer in de wand terugkeren. Na verloop van tijd gaat de mond weer open en de resten van de maaltijd komen dan naar buiten. Alles gebeurt dus eigenlijk in het kleine bekertje, afzonderlijke organen bezit het dier bijna niet en het is dus niet te verwonderen dat het tot de lagere diersoorten wordt gerekend.

Ook de vermenigvuldiging gaat heel primitief en is in ons aquarium ook weer duidelijk te zien. Aan de zijkant van het dier ontstaan soms kleine verdikkingen, die wij zien uitgroeien tot zelfstandige dieren en die op den duur ook wel eens loslaten, maar in de regel blijven zitten.

Aardig is het ook zo'n pollep te zien lopen. Het is alsof hij kopje duikt, eerst buigt zich de beker en hecht zich met het mondstuk vast, dan maakt de voet zich los om zich op een andere plaats te vestigen en zo zoeken zij het licht op, omdat voornamelijk daar het voedsel, dat zij nodig hebben, leeft.

Een typische eigenschap van deze dieren is nog dat, wanneer ze in kleine stukjes worden gesneden, ze zich weer tot gewone normale dieren kunnen ontwikkelen. Deze proeven zijn in een gewoon aquarium natuurlijk niet te doen, maar ook zonder deze experimenten is er genoeg aan deze wonderlijke, laagstaande dieren te kijken. En als ze soms per ongeluk in ons aquarium terecht komen, is het zeker de moeite waard, eens op hun eigenaardig gedrag te letten.

M. BARENDRECHT—HOEN.

VAN HET MEISJE DAT ALLES AAN WOU PAKKEN

„Ge hebt Uw macht slechts aangewend, om Uw toehoorders zichzelf te doen zien in de spiegel van de gezonde humor”.

Dit was een der tiraden van lof en waardering, die de Haagse Burgervader voor Buziau had bij diens jubileum.

Het woord trof me, omdat ik dol ben op Buziau en dol op de Punch. Klaar en helder stond er nu voor me, waarom ik dol ben op Buziau en de Punch. Ik zie anderen — en mezelf, laat ik hopen — in de spiegel van de gezonde humor.

In het onderstaand stukje heeft Punch een spiegel voorgehouden aan een der typen uit deze tijd: aan het meisje van goeden huize, wier familie achteruit is gegaan en die nu offervaardig overal debiteert: „O! ik wil alles aanpakken!”

Ik kijk mee in die spiegel, zie het gechargeerde beeld, maar ontdek er ook veel waars in. Zo heb ik ze toch ook al rondom me gezien — of er van gehoord. — Van het meisje, dat bedden opmaken meer dan eens in de week onzinnig vond — je sloeg de dekens over het voeteneinde terug over een paar stoelen, liet ze zo luchten en legde ze weer vlak neer. Het enige is: „die éne keer goed het voeteneind instoppen!” Het meisje, dat minstens vier weken lang op de meest ongelegen tijden uren lang vrij vroeg voor de voorbereidingen van de zilveren bruiloft barer ouders. Dan moest er een portret van de broers en zusters gemaakt worden. Dan was 't mislukt en moest het overgedaan worden. Dan haar nieuwe japon passen, vijf maal minstens. Dan

haar zusters vergezellen om het bruiloftsgeschenk te kopen, enzovoort, enzovoort. En een meisje, dat zich had laten aannemen op een advertentie „met hulp voor het ruwe werk”. Doch alles werd gaandeweg ruw werk genoemd, behalve het ontbijt afwassen en wat stof afnemen en telkens moest de schoonmaakster een dag extra komen. En het meisje, dat het op haar zenuwen kreeg, omdat een vriend des huizes, nog niet ingelicht omtrent de standing der nieuwe hulp, haar, „dag meisje!” zeggend, in de vestibule voorbij was gelopen.

Tot hiertoe is de kilie werkelijkheid weergegeven. Nu komt „de spiegel van de gezonde humor” van Punch.

„O! ze wou alles aanpakken! Alles! Absoluut alles! Maar koken kon ze niet en breien helemaal niet, en verstellen. Ja, wie ver stelt er nu nog! Maar toch wou ze alles aanpakken! Zo gauw mogelijk, want 't was zó nodig! Maar vóór Pinksteren kon er niets van komen, want ze had nog zóveel afspraken. En 't moest iets zijn, dat ze thuis kon blijven wonen — en vooral niet vóór tien 's morgens. O, ze wou alles aanpakken, maar na tien. En 't zou wel beter zijn daar, waar geen kleine kinderen waren, want ze wist niet zeker, of ze goed met kleine kinderen op kon schieten. Als 't kon, zou ze graag Donderdagmiddag vrij hebben om te hockey-en en Vrijdagmiddag om te bridgen. Maar als 't niet kon, was 't niet zo heel erg, want ze wou alles aanpakken. Maar vóór Pinksteren zou 't haar toch niet mogelijk zijn!”

Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht!
NANNIE VAN WEHL.